

- 8) Forslag til Lov om ekstraordinær Bevilling til Anskaffelse af Søkrigsmateriel.
 9) Forslag til Lov om Lønninger m. v. ved Søværnet.
 10) Forslag til Lov om Søtillæg m. v. ved Søværnet.
 11) Forslag til Lov om nogle midlertidige Ændringer i Lov af 28. Maj 1880 om Søværnets Ordning, saaledes som den er ændret ved Lov Nr. 95 af 15. Maj 1903.

Forsvarsministeren har Ordet for at fremsætte de nu anmeldte Lovforslag.

Forsvarsministeren (N. Neergaard): Jeg har hermed den Ære at forelægge de nu anmeldte Lovforslag for det høje Ting. De angaa alle den Reorganisation af vort Forsvarsvæsen, som siden 1902 har været Genstand for Forsvarskommissionens Overvejelser. Desværre lykkedes det ikke Kommissionen at naa til nogen enstemmig Indstilling, ja, end ikke til nogen Indstilling, der samlede saa stort et Flertal om sig, at Sagen paa Grundlag af den kunde ventes gennemført i begge Ting. Dog er der saa megen Overensstemmelse i Grundsynspunkterne for Ordningen af vort Neutralitetsværn mellem Kommissionens Flertals og dens største Mindretals Indstilling, at Regeringen trods de væsentlige Afvigelser, der er, dog maa anse det for muligt at naa til en Løsning, som kan samle Flertal om sig i begge Rigsdagens Afdelinger.

Om een Ting var jo alle Forsvarskommissionens Grupper enige, nemlig, at Danmarks Udenrigspolitik i Freds- som i Krigsperioder bør være rettet mod det Maal at hævde Landets absolutte Neutralitet, og hertil slutter Regeringen sig klart og uforbeholdent. Vi ville ikke ind i nogen Slags Alliancepolitik, men vi ville sætte alt ind paa at bevare Freden og holde os udenfor Magternes Stridigheder.

Men saa snart man saa i Kommissionen kom til det Spørgsmaal, hvorledes Neutraliteten skulde hævdes, da hørte Enigheden op, og man delte sig i to Lejre, en, der bestod af Kommissionens Flertal og dens største Mindretal, som vilde have Neutraliteten effektivt forsvaret, og en anden, som ikke ansaa det for nødvendigt. Det forekommer mig nu ufatteligt, at man overhovedet kan strides om denne Ting, for intet er dog vissere, end at folkeretlig og politisk set er Neutralitetsforsvaret den første og mest uafviselige Betingelse for, at Neutraliteten overhovedet kan ventes respekteret. Vil man ikke i Fredens Dage

forberede et saadant Forsvar for Neutraliteten, at det koster forholdsvis betydelige Ofre at bryde den, saa er intet vissere end, at den lille Stat under en Stormagtskrig, hvor den ene eller den anden af Magterne har Interesse af at benytte dens Territorium som Støttepunkt for sin Krigsførelse, vil blive inddragen i Krigen, og den vil da ikke alene i højeste Maal faa Krigens Byrder og Rædsler at føle, men ogsaa løbe den største Fare for efter Krigen at se sin Selvstændighed tilintetgjort, langt større Fare, end om den havde opfyldt sine folkeretlige Forpligtelser og efter Ævne værget sin Neutralitet. Har den i Tide forberedt sig derpaa, vil der vel ikke være nogen absolut Sikkerhed for, at dens Neutralitet respekteres, men i mange, ja i langt de fleste Tilfælde vil det ske. Sagen er den, at en Stormagt, der staar overfor en jævnbyrdig Modstander, altid kun vil formaa at anvende en ringe Del af sin Magt mod en af de neutrale Smaastater og heller ikke vil kunne se bort fra den Risiko at forøge sine Modstanderes Tal, selv med en lille Stat. Derfor er der ikke ringe Sandsynlighed for, at Angrebet undlades, vel at mærke, hvis man kan vente en nævneværdig Modstand og ikke har nogen Udsigt til at bryde denne Modstand med eet Slag. Og hvad saa den lille neutrale Stats Skæbne efter Krigen angaar, saa maa det ikke glemmes, at det er ethvert Lands, selv det mindstes, folkeretlige Pligt at forsvare sin Neutralitet saa kraftigt, det evner, og at det Land, der har forsømt denne Pligt, er en Fare for sine Omgivelser og derfor ikke vil kunne vente, at de øvrige Stater have Interesse af, at dets Selvstændighed bevares.

Man hører ofte det Spørgsmaal rejst: Hvor staar det da i Grunden skrevet, at Danmark har denne Pligt til at forsvare sin Neutralitet, og hvornaar have Stormagterne eller nogen af dem forlangt slikt af os eller stillet bestemte Fordringer til os om Neutralitetsværnets Art eller Styrke? Jeg svarer, at den Sætning, at en lille Stat, der vil have sin Neutralitet respekteret, maa være beredt paa efter Ævne at værge den, er saa almindelig anerkendt, at den ikke drages i Tvivl af en eneste folkeretlig Autoritet, og staar som den klare og utvetydige Forudsætning for alle folkeretlige Vedtægter angaaende neutrale Staters Rettigheder og Pligter, ikke mindst for de Regler, der ere fastsatte paa den sidste Haager-Konference. Alle ansvarlige Ledere af de europæiske